

sit Laboratorium sammensatte den Medicin, som Lægen skrev op, eller som gik til Salg i Haandkøb, er det nu almindeligt, at Medicinen fabrikeres paa store Fabrikker og derfra sælges rundt om til Apotekerne. Saadanne Fabrikker er ligesom al anden Størvirksomhed i Nutiden interesseret dels i, at Kundekredsen ikke bliver mindre, og dels i at gøre, hvad der kan gøres, for at forøge den. Naar disse kemiske Fabrikker er kapitalstærke, tager de derfor ikke i Betænkning at forstrække med Penge vedkommende, der faar et Privilegium, og som er glad ved dette Privilegium, men hvis Pengepung ikke altid kan fyldestgøre de Krav, som er forbundne med Privilegiets Udøvelse. Da der er Tale om et personligt Apotek, skal vedkommende overtage Varer, Inventarium og mange Gange maaske ogsaa Ejendommen, ikke just fordi han er tvungen dertil, men fordi det er opportunt. Alle disse Omstændigheder medfører, at vort principale Standpunkt i denne Sag er, at Staten som saadan skulde overtage Medicinens Tilvirkning. Det blev ikke daarlige Medicin derfor, og at den skulde blive dyrere, tvivler jeg paa. Og de Folk, som nu er til Raadighed for Apotekerne, og som ofte faar en ringe eller dog ikke nogen stor Løn, vil ogsaa komme til at staa til Raadighed for Staten, ligesom den Uddannelse, de faar, ogsaa er under Statens Kontrol.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg omtale enkelte af Lovforslagets Bestemmelser, idet jeg forbigaar dem, der allerede er omtalte af den ærede foregaaende Taler (Laust Jensen). I Lovforslagets § 1, næstsidste Punktum, bestemmes, at de reelle Apoteker skal være hvilende, om jeg saa maa sige, idet det siges, at „hidtil salg-bare Apotekerprivilegier kan dog, indtil anderledes maatte blive bestemt ved Lov, vedblivende være Genstand for Overdragelse til Personer, som overfor Justitsministeriet godtgør, at de er i Besiddelse af de til Erhvervelse af Apotekerbevilling fornødne Kvalifikationer“. Der føjes saa til, at de ikke kan paabegynde Driften af et saadant af dem overtaget reelt Apotek, forinden de har opnaaet Bevilling. I §§ 2 og 3 omtales de saakaldte Subsidieapoteker, der er et Gode, naar de oprettes i tyndt befolkede Egne, hvor Befolkningen har lang Vej til Apotek. At Hjelpeapoteker fremtidig ikke bør oprettes, og at de nu bestaaende skal falde bort i 1920, turde være en Bestemmelse, hvorom alle, der har sat sig ind i dette Spørgsmaal, kan være enige.

Til § 5 ønsker jeg at gøre en lille Bemærkning. Fra Apotekermedhjælpernes Side er der flere Gange udtalt Ønske om, at der skulde kræves en større Uddannelse for Farmaceuter. De ønsker Eksamen Artium indført, medens der nu kun kræves almindelig Forberedelseseksamen. Det, der nu fastsættes i § 5, er, at der gennem Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet efter Forhandling med Justitsministeriet kan fastsættes Bestemmelser om, hvilken Fordannelse en saadan Discipel paa et Apotek skal have. For saa vidt de Forhandlinger i den Retning, der vil blive ført mellem Kultusministeren og Justitsministeren, resulterer i, at de samme Forudsætninger, som hidtil er blevet forlangte, vedblivende skal kræves, har jeg intet derimod. Men ifald det skulde vise sig, hvad der jo kan ske efter Ordlyden, at der ved Forhandlingen mellem Kultusministeren og Justitsministeren skulde blive stillet større Krav, tror jeg dog, man vil være betænkelig ved at gaa med dertil, selv om man derved kan imødekomme et Ønske fra de farmaceutiske Medhjælperes Side. Jeg tror, det er rigtigt, hvad der er sagt saavel fra Danmarks Apotekerforening som ofte af Medhjælperne i deres Blad, hvilket jeg har haft Lejlighed til at se i den Tid, jeg har været i Kommissionen, at vi har en dygtig farmaceutisk Medhjælperstand og en dygtig Apotekerstand. Jeg gaar ud fra, at dette er rigtigt, og den har vi altsaa erhvervet os med den Forberedelse, den Foruddannelse, som hidtil har været den almindelige. Derfor ser jeg ingen Grund til, at vi skal gaa bort fra det, der hidtil har været anset for et tilstrækkeligt Krav, og stille henimod noget større. Man maa erindre, at jo større Krav man stiller med Hensyn til Foruddannelse, desto mere umuliggør man det for den almindelige Befolknings Sønner eller Døtre at komme ind i saadanne Stillingen, og det skulde dog ikke være Meningen.

I § 7 — jeg springer de Paragraffer over, som jeg ikke har noget at sige til — har den højtærede Justitsminister gjort nogle Ændringer fra Kommissionens Forslag, og jeg skal villig erkende, at det er Ændringer til det bedre, i alt Fald Ændringer, der gør Paragraffen mindre udsat for Misforstaaelse. Saaledes tror jeg, den højtærede Minister ogsaa udtalte sig ved Sagens Forelæggelse. Det har imidlertid aldrig været Kommissionens Mening at berøve de farmaceutiske Medhjælperes Strejkeretten, og selv det enkelte Medlem af